

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Tjugotredje kapitlet – i vilket Zeke skålar in det nya året och får ta konsekvenserna

– Ta din skumpa och kom med, skrek Erik.

– Jag har ingen jävla champagne.

– Men för helvete Zeke. Då får du dela med mig. Det är ingen riktig nyårsafton om man inte dricker lite bubbel.

Innan vi tog på oss och snubblade nerför trapporna och ut på en gräsmatta på andra sidan gatan la jag för säkerhets skull mina nycklar på spegelbordet i hallen. Det fanns alltid en liten risk att jag skulle tappa dem. När jag kom ut ställde jag mig direkt och pissade bakom några buskar. Jag kände att jag inte mådde riktigt bra. Ändå inbillade jag mig att jag var på gång som satan. Tolvslaget, då skulle jag sätta in stöten. Jag höll på att halka i leran och ramla omkull när jag sprang bort till de andra. Det var bara när jag var full som jag fick för mig att springa. Folk stod och tittade upp mot himlen och utstötte små suckar när de stora raketerna exploderade högt ovanför oss. Stolpskottet med de svartbågade brillorna gick omkring och rökte cigarr. Några killar sköt iväg sina penisförlängare som måste ha kostat flera hundra spann stycket. Erik stod med rocken upplåst med armen om Marie och skrek till mig:

– Men för helvete Zeke. Fram med ditt glas så ska du få lite champagne.

Jag hade inget glas men Marie hade flera plastglas i fickan. Champagne, min röv. Det var det vanliga jävla mousserande kattpisset. Jag hatade den smörjan. Fick knappt ner den. Kanske berodde det på att jag en gång blev fullständigt dyngrak när jag fick för mig att dricka en hel flaska själv hemma i soffan en vanlig lördagskväll när morsan var bortrest. Eller också berodde det på att jag bara drack det på nyårsafton när jag redan var full och mådde illa. Hur som helst tyckte jag att det smakade rent för jävligt. Men ner det skulle ju. Det var nyårsafton. Så slog klockan tolv. Åtminstone enligt klassens ordningsman, tjejen som tystat Dusty så brutalt. Det utbröt puss- och kramkalas. Erik började utan tvekan att hångla med Marie precis som om de bara stått och väntat på signalen. Hade det varit något med mig hade jag gått fram till Hanna och gjort likadant. I stället stod jag och låtsades vara intresserad av raketerna. Det var hon som var tvungen att gå fram till mig.

– Gott nytt år, Zeke.

– Gott nytt år.

Vi kramades och jag ville hålla henne kvar och jag inbillade mig att hon ville stå kvar med armarna runt mig. Men så kom det någon annan som måste skåla med henne och kramas och

kindpussas och hela skiten och då var det kört för mig. Det fanns liksom ingen anledning för mig att börja krama henne igen. Om jag skulle försöka så var det ju uppenbart att jag gjorde det för att jag ville krama just henne. Jag hade inget alibi. Då skulle hon förstå vad jag kände, eller åtminstone att jag kände något och det gjorde mig så jävla rädd. Det där med att spela oåtkomlig och cool var bara skitsnack som feiga mesar körde med. Men eftersom jag var en stor jävla nolla så var jag likadan. Om jag visade vad jag kände och fick nobben så skulle jag stå där med rumpan bar och det var ju vinter. Det var risk för en kall vind på pungen. Jag behövde mer att dricka. Erik hade satt ner flaskan för han hade händerna fulla. Som straff för att jag var så jävla ynkelig och värdelös satte jag flaskan till munnen och började halsa. Att låta den kolsyrade skiten forsa ner i strupen fick samma effekt som om jag skulle fylla på ett glas för hastigt. En gejsler av skummande vin kom tillbaka upp i munnen och ut på gräsmattan.

– Det där är ju spritmissbruk, sa idioten med glasögonen.

Jag hade god lust att slå honom på truten. Nästa gång jag drack tog jag det lugnare. Tre klunkar, fyra, fem. Jag slutade inte förrän jag kände att det var stor risk för att jag skulle spy på fläcken. Sedan ställde jag tillbaka flaskan hos Erik. Han och Marie hade tagit en paus.

– Men för helvete Zeke, vi har ju inte sagt gott nytt år.

Han slog armarna om mig igen och kramade till. Nu var det millimetrar från att jag skulle sprutlackera ryggen på honom.

– Släpp för helvete, annars spyr jag.

– Spyr. Vad är det för jävla högstadiesnack? Du måste ha ett glas champagne.

– Nej, för fan! Håll den skiten borta från mig.

– Gott Nytt År, i alla fall. Må din väg kantas av välgång och lycka.

– Fet chans.

– Men för helvete Zeke. Du får inte vara så negativ. Du sabbar ju stämningen vi har byggt upp här, Marie och jag.

Det våpet stod och skrattade hysteriskt åt allt Erik sa. Så tittade hon på mig med fylleglansiga ögon.

– Jag vet att vi inte känner varandra så bra, men jag tycker du är en sån jävla bra kille, alltså. Trots att du inte tycker om mig.

– Var får du det ifrån?

– Men erkänn. Du gillar inte mig. Men det spelar ingen roll. Jag tycker att du är så skön. Det är okej om du inte gillar mig.

Fan vad jag hatade de här samtalen. Det var inte första gången någon påstod att de visste att jag inte tyckte om dem men att de tyckte så jävla mycket om mig. Vad de inte fattade var att

jag inte hade några åsikter om dem alls. De misstolkade och tog likgiltighet för ogillande. Det gick heller aldrig att förklara det här för dem. För personerna som höll på så här var alltid fulla och dessutom oftast smått dumma i huvudet. För att få slut på skiten sa jag:

– Jag gillar dig jättemycket Marie.

Hon såg mig i ögonen på ett sätt som hon säkert uppfattade som allvarligt men som gjorde att jag knappt kunde hålla mig för skratt. Imorgon skulle hon ha glömt att jag existerade men just i detta ögonblick var det livsviktigt att prata allvar med mig.

– Menar du verkligen det? Du ljuger inte för mig?

– Nej, jag tycker att du är jättetrevlig.

– Så söt du är. Hade det inte varit för Erik så skulle du få en stor puss.

Apropå Erik så stod jag bara och väntade på att han skulle rädda mig från den här sentimentala fyllkajan men han örlade omkring på gräsmattan och försökte ta reda på vem fan som hade druckit upp hans ”champagne”. Det var inte bara på grund av Maries skitsnack och dåliga andedräkt som jag mådde allt sämre.

– Jag måste gå en sväng, sa jag och gjorde mig fri från Marie.

Gå en sväng var inte det jag mest av allt behövde. Jag var pissnödig först och främst och gick tillbaka bakom den lilla dungen. Fötterna var bortdomnade, inte så mycket av kylan som av spriten. När jag knäppte jackan igen kände jag att den var blöt i kanten till vänster. Jag kunde inte komma ihåg att jag hade spillt på mig.

– Men för helvete, muttrade jag.

Hade jag varit så klumpig att jag råkat pissa på jackan? Kanske var det tanken på det som fick mig att börja klökas. Fast det hade jag väl gjort så småningom i vilket fall som helst. Jag lutade mig mot ett träd och försökte hålla emot. Vilde jag kyssa Hanna så skulle jag nog inte komma och lukta spya. Men det hjälptes inte.

– Bäst att bli av med skiten, tänkte jag och tryckte till med magen.

Det forsade ur käften på mig, om och om igen. Jag mådde så in i helvete dåligt. Med händerna mot trädstammen försökte jag pressa upp allt vad där fanns i magsäcken och helst lite till. Trots att det inte kom mer fortsatte magmusklerna att dra ihop sig som i kramp och det var bara att hänga med. Kroppen for upp i en båge gång på gång och jag hann knappt andas in emellan varven.

– Jag kan inte gå tillbaka såhär, tänkte jag. Jag måste gå en runda och nyktra till.

På andra sidan gräsmattan fanns en cykelbana som verkade tom på folk. Jag ville inte stöta ihop med någon. Framför allt inte med någon från Hannas fest. Idén slog mig att om jag joggade så skulle alkoholen omsättas fortare i kroppen. Så jag började stapla framåt. Konstigt

nog kändes det lätt att springa. Asfalten var så mjuk under fötterna. Jag sprang i två tre hundra meter tills cykelbanan tog slut, men kände mig inte ett jävla dugg nyktrare. Det smakade för jävligt i munnen och det blev inte bättre hur mycket jag än harklade och spottade.

– Gå runt kvarteret Zeke, sen går du in och dricker vatten och sen är du okej igen.

I helvete heller. När jag var tillbaka vid dungen måste återigen ta hjälp av ett träd för att inte falla omkull. Jag stod en stund och svor över att jag var så jävla dum i huvudet att det bästa vore om någon satte en kula i det. Mitt i detta töcken fanns det ändå en förhoppning om att jag skulle kunna få sova över hos Hanna. Men då måste jag nyktra till. Till slut frös jag så mycket att jag insåg att jag måste gå in. Alla tankar på sex var borta. Allt jag ville var att få sova. I min egen säng.

Det var fortfarande fullt ös uppe i lägenheten när jag snubblade genom dörren. Bara att ta mig upp för trappan hade varit som att bestiga ett berg. Men jag måste upp för att hämta mina nycklar. Det bästa var om ingen såg mig men naturligtvis stod Erik i hallen och väntade på att få komma in på dass.

– Men för helvete Zeke.

Fan vad jag var trött på de orden.

– Men för helvete Erik.

– Här ringer man och bjuder dig på fest och så är du ute och yrar i flera timmar.

– Vadå flera timmar?

– Klockan är snart två.

– Ni måste ha saknat mig oerhört mycket.

– Lägg av. Du behöver en öl, det ser jag.

– Det är det absolut sista jag behöver.

– Kom igen, du ska väl inte hem redan.

– För det ska jag och fort som fan dessutom, sa jag och tog mina nycklar.

Jag ville inte att Hanna skulle se mig med nerpissad jacka och kräkfläckiga kängor, men det kändes inte bra att bara sticka.

– Gå in och fråga om ni inte kan träffas någon dag, sa jag till mig själv. Kom igen din jävla fegis.

Jag tog av mig kängorna och gick in för att leta upp henne. Hon stod och snackade i köket.

– Men Zeke. Där är du ju. Vi har varit oroliga för dig.

– Det är lugnt. Men jag måste nog gå hem. Jag är så fruktansvärt trött.

– Vad synd. Vi som knappt hunnit prata.

Fan vad jag ville stanna men jag kände att jag inte skulle klara av det. När som helst kunde jag börja spy igen eller också skulle jag däcka på toaletten som jag hade gjort en annan nyårsafton. Då hade jag också blivit uppringd mitt i en fest och stuckit dit strax innan tolv. Egentligen snusade jag inte men en polare ville absolut packa en prilla till mig och jag tänkte att det kunde väl vara en bra idé. Det var bara det att jag inte var van att snusa och när jag drack öl direkt ur burken så fanns det snart inget snus under läppen. Allt sköljdes med ner i magen och så in i helvete dåligt jag mådde. Jag måste ha legat inne på den lilla toaletten i flera timmar. Som tur var hade de heltäckningsmatta så det var mjukt och skönt.

Nu stod jag framför Hanna och kände mig som ett stort dumt svin.

– Kom igen, fråga henne nu, tänkte jag.

Högt sa jag:

– Men, ja... vi ses väl.

– Okej, hej då.

Så fick jag en kram och sen vände hon sig mot någon annan. Någon som inte stod och bet sig i tungan som en jävla byfåne. Som inte drack sig dyngrak och spydde som en kalv och pissade på sin jacka och vinglade omkring i timmar på ensliga cykelbanor. Som kunde konversera och prata om vad han gjorde ”nuförtiden” och hade åsikter om inredning och om det var bäst att hyra eller köpa lägenhet. Som hade jobb och bil och framtidsplaner och rent hemma och inte gick och gnällde om sina depressioner hos en fet psykoterapeut som skröt om hur många orgasmer han kunde få.

Fast jag antagligen inte borde satte jag mig på cykelsadeln och började långsamt trampa hemåt. Det gick ganska bra.

– Att cykla är som att cykla, tänkte jag. Har man en gång lärt sig det så kan man det.

Jag lutade mig framåt och låg nästan över styret. Helt plötsligt small det till och så låg jag på gatan i stället. Jag hade glömt att titta upp och hade cyklat rakt in i en parkerad bil.

– Nu blir jag här, tänkte jag. Förhoppningsvis kör någon barmhärtig människa över mig så slipper jag vara bakfull i morgon och tänka på hur jag gjort bort mig.

Men det hände såklart inte. Jag låg kvar en stund och kände efter så att jag inte slagit mig. Det kändes inte så. Till slut reste jag mig. Tittade efter om det syntes något på bilen, men jag hade träffat kofångaren med däckets så det var ingen fara. Till och med cykeln hade klarat sig.

När jag kom hem försökte jag dricka vatten men fick bara ner ett glas innan magen protesterade. Jag klädde av mig naken och kröp ner i sängen. Hela rummet snurrade. Det bådade inte gott, men vad kunde jag göra?

– Världen är full av dumskallar och jag är den största av dem alla.

Egentligen skulle jag aldrig dricka sprit för det kunde räcka med att jag tog ett par tre öl och var uppe sent för att jag skulle bli bakis och trött hela dagen efter. På nyårsdagen vaknade jag ganska tidigt och hela rummet roterade, men inte runt runt utan det kändes som om jag föll bakåt neråt utan stopp.

– Det här är inte sant, tänkte jag.

Jag kunde inte gå upp. För att försöka få hejd på yrseln försökte jag fixera en punkt i taket men det hjälpte inte. Så jag blundade igen och försökte somna om. Antagligen gjorde jag det även om det kändes som om jag var vaken. Nästa gång jag tittade på klockan var den halv elva och jag lyckades få stopp på snurrandet rätt lätt. Å andra sidan hade jag världens fylleångest. Samma pinsamma ögonblick vevades framför ögonen på mig om och om igen, uppblandat med mardrömsliknande scenarier. Antagligen hade jag fortfarande varit full när jag vaknade första gången men nu hade bakfyllan börjat sätta in. Kopparslagare brukade morfar kalla det. Blykeps var ett annat uttryck. Huvudet var tungt och det kändes som om det satt ett järnband runt skallen på mig som tryckte och spände. Försiktigt satte jag mig på sängkanten och gick sedan ut i hallen. Först tänkte jag att jag sket i att jag var helt naken men tog sen ändå på mig morgonrocken. Kunde det vara så välsignat att jag hade huvudvärkstabletter hemma. Nej, självklart inte. Men vatten fanns det och det var väl i första hand det jag behövde. Jag fick i mig tre glas även om det smakade helt för jävligt. Sen tog jag ut ett paket filmjolk ur kylan och höll upp en stor tallrik och kastade över lite müsli. En rejäl frukost var vad kroppen behövde. Men redan efter en fem sex skedar tog det stopp. Jag fick inte ner mer. Allt bara växte i munnen och det var omöjligt att svälja. Tallriken fick stå kvar. Jag satte på tevattnet och gick in i sovrummet och tog på mig ett par kalsonger. Precis när jag tog tesilen ur vattnet behövde jag släppa vad jag trodde var en liten fis. Det visade sig att det inte bara var luft som ville ut. Det kom en liten sked tunt, som morsan brukade säga. Jag sket på mig med andra ord. Inte mycket men tillräckligt för att det skulle kännas att det fanns något i kalsongen som inte hörde hemma där. Något varmt och vått och antagligen illaluktande. Det sista tog jag bara för givet. Det fanns ingen anledning att tvivla på det och undersöka saken närmare. Jag tog med tekoppen in på dass. Det bubblade som fan i magen och det blev rena sprutlackeringen. När jag väl var klar och skulle torka mig så insåg jag att jag måste vara kladdig upp på insidan av skinkorna. I stället för att klydda med papper satte jag mig på kanten av badkaret och tog duschslangen och spolade mig i arslet tills det kändes något så när säkert att tvätta med tvål.

– Fan vad jag hatar mitt liv, tänkte jag när jag höll de besudlade kalsingarna mellan högra handens tumme och pekfinger.

Jag tog ett nytt par kalsonger och gick in och la mig i soffan. Tänkte att jag skulle kolla lite på backhoppningen från Garmisch-Partenkirchen. Segern verkade stå mellan en finne och en österrikare, som vanligt, men jag hoppades på polacken. Innan det var avgjort somnade jag och fick aldrig reda på vem som vann. När jag vaknade igen var Front de Boeuf precis på väg att tortera Isaac of York och James Mason skrek: Take it, take ten times more. Jag tänkte att jag skulle kolla på resten av filmen men somnade igen och vaknade inte förrän Ivanhoe stod och såg efter Rebecka när hon gick sin väg.

– Idiotjävel, tänkte jag och stängde tv-n.

I köket stod den halvätta tallriken med fil och müsli kvar. Den hade stått några timmar nu och var kanske inte helt bra att äta.

– Vem fan bryr sig, tänkte jag och käkade upp det som fanns kvar.

Det fanns nog ingen risk att jag skulle kunna må så mycket sämre.